

Minningarorð um mostur mína Ragnu Jacobsen

24. januar 1942 – 19. januar 2014

Mín elskaða mostir er farin frá okkum og heim til Harran. Tað er ikki til at fata, og tað kennist sera ringt nú – og tá ið so gerandisdagurin kemur, verður tað uppافتur verri. Saknurin verður ringur at liva við. Tað at hon ikki ringir og heldur, at tað er langt síðani, at hon sá meg. Eg fari oman, og vit seta okkum at binda, prátar um líkt og ólíkt og hugna okkum. Hon lærði meg m.a. at binda hosur og dugdi sera væl at læra frá sær, og soleiðis var mostir ótrúliga familiukær, hevði umsorgan fyrri okkum øllum bæði stórum og smáum. Hon var tann, ið savnaði okkum øll til ymiskt, t.d. jólahald, sunnudagsdøgurða á Hafnia við gomlum ljósmyndum, lærði okkum at gera rullupylsur og savnaði okkum á hvørjum heysti til at eta blóðpýlsu – kallað blóðpýlsuball – og tað, ið hoyrir til. Jórún og Ragna matgjørði í dagavis, so vit øll (eini 20 – 25 fólki) kundi eta okkum mett, síðan okkurt gott omaná og vit hugnaði okkum til langt út á kvøldið – familian er sera løtt sint.

Eisini havi eg nógv sera góð barnaminnir saman við mostur. Av tí at Sámál sigldi, vildi hon, at vit døturnar hjá Agnas skuldi sova hjá henni, tá ið Sámál var burtur, og tað gjørði vit so skiftisvís kanska eina viku ella so í senn. Tað bar við sær, at vit á ein hátt høvdu tvey heim, og tað kendist sera gott og var eitt sterk band

millum heimini. Vit høvdu eisini húsligar uppgávur, best minnst eg tað at fara eftir mjólk, fara við tómarí spann og koma heim við fullari spann – ein drúgvur túrur helt eg sum barn, og tað kundi taka sína tíð. Um veðrið var gott, møtti eg kanska einari fittari kettu ella sá okkurt áhugavert í ánni. Komin heim aftur høvdu tey verið bangin um meg, tí eg hevði verið vekk í triggjar tímar, men eg hevði jú onki ur so... Jú, gott er at hava góð barnaminnir. Takk fyrri tað mostir.

Mostir mín var nakað serligt. Hon var sera góð í ráðum, nærverandi, umsorgarfull, umhugsin, gestablið, gávumild, røsk og segði ongantíð nei, um hon var biðin um okkurt. Hon var klók og las nógv, hevði stóra vitan, og eg trúgvi, at um hon hevði verið ung í dag, hevði hon haft onkra hægri útbúgving. Hon var eisini sera glað fyrri lívið og viljasterk sum fá.

So kom dagurin, har mostir fekk tey ringu boð, at hon hevði fingið krabbamein, ið hon ikki kundi vera lekt fyrri. Tað var sera tungt, tá ið hon ringdi til mín at siga mær tað, men tá ið ringasti skelkurin hevði lagt seg, fór mostir undir at gera alt fyrri at basa sjúkuni ella longja sær lívið og vísti hon tá, hvussu lívssterk hon var. Hon vildi liva og gjørði alt, ið hon megnaði, gekk túrar á rennibreytini

og annað saman við Jórún mostur. Tær vóru jú næstan sum eitt, og var Jórún mostir sera nógv um mostur hetta hennara seinasta ár. Eisini fór mostir at ferðast til Samsø í Danmark fyrri at vera saman við døtrunum og ommubørnum, og var tað ein góður túrur. Henni dámdi væl at ferðast og at uppliva – hon livdi lívið fult út hvønn dag og var positiv og glað og vónaði at gerast frísk, men so við og við bleiv sjúkan verri, og hon hevði dagar so ringar, at hon ikki kom út úr songini. Tað lögna var bara, at mostir so gott sum als ikki tosaði um, hvussu ringt hon hevði tað, men heldur vildi hoyra um, hvat eg upplivdi og spurdi eftir Gvøðny dóttur míni. Mostir hjálpti henni at sleppa á háskúla í Svøríki, og vóru tær eisini sera væl.

Tá ið so jólini nærkaðist, og øll familian kom úr Danmark at halda jól saman við mostur og Sámál, mannaði hon seg upp, og jólini vóru dagar saman við teimum, ið stóðu henni allar nærmast – Sámál, døturnar og øll ommubørnini, og jólaaftan fór hon ikki til songar, fyrr enn tað leið ímóti morgni og nýtti lötuna saman við sínum elskaðu. Tá ið so jólini vóru farin afturum, var tað sum maktaði hon ikki at stríðast meira og var enn einaferð innlögð á landsjúkrahúsið. Hon hevði tó vón um at sleppa heim aftur, men so skuldi ikki verða, og

tann seinasta tíðin var bæði drúgv og pínufull, og tað er so sera ringt at síggja ein, tú elskar so, hava tað so ringt. Tá ið Harrin at enda tók hana heim til sín, var hon so púra klar til tað og bað Gud um at koma eftir sær. Dánjal systkinabarnið og mostir høvdu biðið, og Dánjal las úr Bibliuni fyrri henni, og høvdu tey bæði nógvur lötur saman. Vit sótu øll har og royndi at syngja fyrri henni og ugga hana. Hon fór heim til øll tey, ið eru farin undan henni – mamma og pápi hennara, Elsuba og Dánjal á Dul, Gvøðny systir, Katrin mostir og tvíburðarnir Luka og Mika. Tey verða glað at síggja hana, men tað verður ein ótrúligur saknur hjá okkum – eisini hugsar eg um Rúnu systur, Sigrít svigarinnan og Doris besta vinkonan hjá mostur – men serliga hjá døtrunum Helenu, Elsbu og Sólva, Sámál, Rannvá, Jórún mostur og mamma. Vit mugu styrkja okkum og standa saman í hesu stóru sorg, tað hevði mostir viljað. Hon, ið elskaði okkum so. Tí er gott at minnst á, at størstur av øllum er kærleikin. Ærað veri minnið um mína elskaðu mostur.

Heilsan
**Piddan og systrarnar
Elsebeth, Guðrið, Sunrid
og Rúna**

Tøkk

Hjartaliga takka vit fyrri sýnda samkenslu og hjálpsemi, tá elskaði maður, pápi, abbi og verpápi okkara

Jákup Pauli Jensen (Pauli)

andaðist og varð jarðaður.

Takk til tykkum øll, ið vóru inni á gólvinum. Takk fyrri blómur, kransar og gávur. Takk til tykkum, sum vóru í kapellinum og til tykkum mongu, sum fylgdu honum til hansara seinasta hvíldarstað. Ein stór tøkk til tykkum, sum stóðu fyrri ervinum. Takk til prest, kirkjutænarar, sangarar og gravarar. Takk fyrri vakran sang í kirkjuni.

Hjartans tøkk øll somul og gott nýggjár.

*Vegna tey avvarðandi
Andrea, Anna, Andrias, Petra og Katrin*

Eysturoyar Røktar- og ellisheim 30 ár á baki

Í gjár fyrri 30 árum síðan - 4. februar 1984 – varð Eysturoyar Røktar og ellisheim í Runavík alment tikið í nýtslu.

Upprunaliga vóru tað einstaklingar sum slóðaðu fyrri og fingur samstarv í lag við Lions Club Eysturoy og kommunurnar í Eysturoynni, sum á vári 1980 komu saman í felagsskapinum »Eysturoyar Røktar- og ellisheim« og valdu bygginevnd og stýrið.

Síðan heimið varð tikið í nýtslu eru tvær útbyggingar farnar fram. Tann fyrri í 1992 og tann seinri í 2006, soleiðis, at í dag er pláss

fyrri 70 fólki umframt 12 brúkarum, ið gera nýtslu av Dagtilhaldinum.

Kommunurnar í Eysturoynni hava við hesum lagt stóra orku í og virkað fyrri

dygdargóðum umstøðum til teirra, ið hava tørv á røktarheimspláss.

Í hesi 30 árinu hava út ímóti 2600 fólki í styttri ella longri tíðarskeið búleikast á heiminum.

Tá heimið rundaði 25 ár varð skipað fyrri stórum almennum hátíðarhaldi. Einku alment hátíðarhald verður á hesum sinni.

Tøkk

Vit takka hjartaliga fyrri hjálpsemi og sýnda samkenslu, tá ið okkara kæra mamma, vermóðir, omma og langomma,

Gerda Skaale

andaðist og varð jarðað.

Tøkk fyrri kransar, blómur og gávur til Evangeliihúsið.

Jákup, Heðin og Conny v/ familju